

Prot. 02/2021

***Centrum Międzynarodowe
Rycerstwa Niepokalanej***

1

Szanowni Prezesi Narodowi
Czcigodni Asystenci Narodowi
dw. czcigodnych Ministrów Prowincji
oraz Kustoszów
dw. wielebnych Przełożonych Instytutów o
inspiracji Kolbiańskiej
ICH SIEDZIBY

Nie umarł, ale oddał życie

Madryt, 11 lutego 2021 r.
Wspomnienie Matki Bożej z Lourdes

Maryja!

Drodzy Bracia i Siostry, Rycerze Niepokalanej,

W imieniu Rady Międzynarodowej Rycerstwa Niepokalanej na początek pragnę podzielić się z Wami pragnieniem, które przeradza się w gorącą modlitwę, aby obecny 2021 r., w którym obchodzimy 80. rocznicę chwalebnego męczeństwa św. Maksymiliana (przeżywamy „Rok Kolbiański”), stał się czasem, w którym w sposób

zdecydowany chcemy naśladować jego cnoty, a szczególnie jego bezgraniczne zaufanie Niepokalanej. Tak też powinniśmy prosić o łaskę wzrastania w szkole świętości naszego Założyciela, w szkole służby i apostołstwa, by Rycerstwo Niepokalanej mogło z *aktywną i skuteczną gotowością* promować i bronić dobra „orężem” wiary, nadziei i miłości w warunkach i realiach, w jakich obecnie żyjemy naznaczonych pandemią COVID-19, która dotknęła świat, uśmiercając tak wiele osób i kwestionując nasze przyzwyczajenia, zwłaszcza te typowe dla społeczeństwa „dobrobytu”, niegodziwej samowystarczalności i samolubnych kaprysów postchrześcijańskiego Zachodu... W heroicznym akcie św. Maksymiliana widzimy godny podziwu sposób korzystania z ludzkiej wolności, dar z siebie jako ofiara całopalna, w służbie dobru. W ten sposób Maksymilian odbudowuje ludzką godność tam, gdzie szczególnie starano się ją zniszczyć. Jego ofiara aż do końca, aż po męczeństwo z miłości, nie była improwizacją. Św. Maksymilian praktykował ofiarę z siebie samego przez całe życie, zawsze powierzając się Matce Bożej, Pośredniczce wszystkich łask, Niepokalanie Poczętej. Oto nasz Ideał. Chodzi tu przede wszystkim o „męczeństwo nieustanne”, do którego odnosił się św. Maksymilian w konferencji w Niepokalanowie z dnia 13.06.1939: *«Czy naszym ideałem jest przelanie krwi dla Chrystusa? – Jeżeli nie jednorazowo to przez całe życie, przez sumienne zachowanie Reguły i wykonywanie obowiązków»*. Także my prosimy Matkę Bożą o tę łaskę: by *móc ofiarować nasze codzienne bezkrwawe męczeństwo* w naszym osobistym powołaniu i stanie życia. Taka jest nauka Krzyża...

Opatrznościowo ten rozpoczynający się rok poświęcony jest św. Józefowi, Patronowi Kościoła Powszechnego, zgodnie z propozycją ojca świętego Franciszka wyrażoną w Liście Apostolskim *Patris Corde*. Św. Józef jest przykładem do naśladowania, dzięki postawie *ojca umiłowanego, ojca czulego, ojca posłusznego, ojca przyjmującego, ojca z twórczą odwagą, ojca-człowieka pracy i ojca w cieniu*. Poprzez Świętego Patriarchę, opiekuna Jezusa i Niepokalanej, głowę Świętej Rodziny możemy rozpoznać oblicze moralne i duchowe św. Maksymiliana. Obaj, św. Józef i św. Maksymilian są przykładami zawierzenia *synowskiego*, jednocześnie, *owocnego duchowego ojcostwa człowieka*, który uczestniczy w największym ojcostwie Boga, początek i umocnienie wszelkiego dobra. Szczególnie w przypadku *ojca* Kolbego, znaczącym jest fakt, że oddał swoje życie za *ojca* rodziny, Franciszka Gajowniczką. Dlatego też nie możemy zapomnieć, że począwszy od marca cały Kościół będzie obchodził Rok Rodziny z okazji 5. rocznicy posynodalnej Adhortacji Apostolskiej ojca świętego Franciszka *Amoris Laetitia*. Nie ulega wątpliwości, że współczesne rodziny są bardzo kruche pod wieloma względami i stanowią jedno z uprzywilejowanych pól działania Rycerstwa Niepokalanej - są nam one najbliższe, ponieważ wszyscy wzrastaliśmy w konkretnej rodzinie.

Aby nasze rodziny mogły stać się miejscami wyjątkowej czci Niepokalanej, gdzie przekazuje się ideał Rycerstwa z ojca na syna, miejscami ewangelizacji naszych najbliższych, podchwycimy modlitwę Papieża Franciszka skierowaną do Świętej Rodziny - Jezusa, Józefa i Maryi, zamieszczoną na zakończenie wspomnianej Adhortacji:

*Święta Rodzino z Nazaretu,
uczynź także nasze rodziny
środowiskami komunii i Wieczernikami modlitwy,
autentycznymi szkołami Ewangelii
i małymi Kościołami domowymi*

Niech te proste rozważania, drodzy Rycerze, zachęcą nas wszystkich do jak najowocniejszego wykorzystania Roku Kolbiańskiego, aby był on silnym przynagleniem do wierności naszemu charyzmatowi oraz do ożywienia naszego zapału misyjnego i apostołskiego. Dlatego idziemy w ślad za propozycjami przygotowanymi przez Centrum Międzynarodowe za pośrednictwem Ojca Raffaele Di Muro (ówczesnego Prezesa międzynarodowego), które przekazał całej rodzinie Rycerstwa Niepokalanej na świecie na zakończenie obchodów stulecia jego założenia w dokumencie «Poza stulecie! Pracujmy dla przyszłości MI». I w tym roku pozwólmy prowadzić się owocnej asystencji Zakonu Franciszkanów Konwentualnych, któremu składamy nasze podziękowania z tego powodu. W statutach naszego Stowarzyszenia Wiernych wskazano, że Rycerstwo Niepokalanej zostało założone jako „pobożny związek” przez św. Maksymiliana i sześciu współbraci konwentualnych, w Międzynarodowym Kolegium Serafickim w Rzymie. Istnieje więc już od początku więź, łącząca nas z Zakonem i charyzmatem franciszkańskim. I tym się szczycimy! Zgodnie z art. 14 naszych Statutów Rycerstwo Niepokalanej w realizacji swej misji współpracuje z Zakonem Franciszkanów Konwentualnych. Tak też Stolica Apostolska powierza Zakonowi asystencję duchową dla Rycerstwa Niepokalanej (art. 21 i 30 w związku z art. 31 Statutów Generalnych MI) tak na forum międzynarodowym jak i narodowym.

Doświadczamy ciemności i chłodu aroganckiego świata, który chce żyć tak, jakby Bóg nie istniał. Niemniej jednak, w Boże Narodzenie nagle, po cichu, zapaliło się Światło Słowa w Betlejem, ogień Bożej miłości, która wcieliła się w łonie Niepokalanej, odważnie strzeżonej przez św. Józefa. Także my, jak Ojciec Kolbe, “rozpaleni” przez to Światło Jezusa, stajemy się światłem wśród dzisiejszego świata (por. Mt 5, 14). Odnowiwszy wewnętrznie w Chrście Świętym nasze cielesne serce, mamy nieść naszym braciom ciepło Serca Chrystusowego. Taka jest nagląca potrzeba ewangelizacji, która „uzdalnia” nas, szczególnie poprzez oddanie się Matce Bożej, Tej, która najbardziej pragnie i przyczynia się, by Dobra Nowina o Jej Synu rozszerzała się po krańce Ziemi.

Rok Kolbiański, w obecnych okolicznościach i warunkach, gdy znajdujemy się wciąż u zarania trzeciego tysiąclecia, skłania nas do niezwłocznego zaangażowania się w nową ewangelizację kerygmatyczną, głoszenie i posługiwanie Ewangelii nadziei: do tego usilnie wzywa nas Kościół, w szczególności ostatni papież, uaktualniając doktrynalne i duszpasterskie wskazania Soboru Watykańskiego II. Jest to misja

właściwa dla Kościoła i Rycerstwa Niepokalanej, jest to misja Niepokalanej... Matki Słowa, Matki Ewangelii, Matki Kościoła.

I tak na przykład św. Jan Paweł II w swoich posynodalnych adhortacjach skierowanych do Kościołów na różnych kontynentach, po przekroczeniu progów trzeciego tysiąclecia, wyraża pragnienie, byśmy byli filarami tej misji. Zaprasza nas do spotkania z żywym i zmartwychwstałym Chrystusem, naszym Zbawicielem, które powinno stać się początkiem drogi nawrócenia, rodzić komunie i solidarność z braćmi, członkami Mistycznego Ciała Chrystusa (Kościołem). Jest to misja bycia wiarygodnymi świadkami Chrystusa w naszym świecie. Ta droga spotkania z naszym Panem prowadzi nas do odkrywania Go w Piśmie Świętym, w Sakramentach, w Kościele i w Jego Niepokalanej Matce. Widzicie bracia, mamy dużo „materiału” do pracy i pogłębienia w tym roku. Weźmy za przykład świetlane świadectwo św. Maksymiliana oraz wielu innych Rycerzy, którzy prowadzeni przez Maryję, poprzedzili nas w tej misji i w drodze do nieba. W ostatnich czasach, w naszych trudnych czasach, ufamy Jej, nauczycielce par excellence, która przygotowała i nadal skutecznie przygotowuje swoich apostołów do tej misji, tak jak samego św. Maksymiliana, tak jak św. Pio z Pietrelciny, św. Teresę z Kalkuty, św. Jana Pawła II, a ostatnio błogosławionego Carla Acutis oraz wielu innych... Ci apostołowie skutecznego miłosierdzia są osobami, które w szczególny sposób utożsamiają się z naszą Matką, niosąc Jej wyjątkową czułość najbardziej potrzebującym, stając się w pewien sposób jej dłońmi i ramionami otwierającymi się z gotowością dla wszystkich, szczególnie tych najmniejszych. Poruszeni gorliwością kolbiańską, musimy dostrzec nowe pola misyjne, do których w tych czasach wzywa nas Matka Boża. Najpierw wskazaliśmy na środowisko rodzinne; powinniśmy nadal pracować w apostołstwie „u stóp Krzyża”, w służbie Ewangelii życia razem z chorymi, których cierpienie łączy się z odkupieńczą ofiarą Chrystusa (por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 618); jest wielu rycerzy, którzy prowadzą swoją misję poprzez środki masowego przekazu: nasze bycie rycerzem Niepokalanej niech obudzi twórczą kreatywność w służbie Niepokalanej...

Dlatego też z Centrum Międzynarodowego będziemy nadal przekazywać wam comiesięczne intencje, jako uzupełnienie intencji Ojca Świętego Franciszka, tak abyśmy mogli przeżyć w głębokiej komunii modlitwy jako jedna rodzina Rycerstwa Niepokalanej, przygotowanie do ewangelizacji na sposób kolbiański. Do tych ogólnych intencji każdy z nas niech dołączy swoje własne, zgodnie z natchnieniem Ducha Świętego. Wiemy, że wiele centrów narodowych, regionalnych i lokalnych organizuje różne wydarzenia i obchody z okazji 80-lecia męczeńskiej śmierci św. Maksymiliana M. Kolbego. Dziękuję Wam za ten wysiłek!

Z naszej strony, przez wzgląd na panującą pandemię, od wiosny 2020 roku rozpoczęliśmy cotygodniową internetową modlitwę Różańcową Rycerstwa Niepokalanej, w której można uczestniczyć w każdą sobotę na kanale Facebook Międzynarodowego Centrum MI, w ten sposób możemy połączyć się solidarnie w jedną wielką rodziną, tą rycerską, ale i ludzką. Koronawirus może być podobny do chorób

moralnych, które pustoszą nasz świat i w obliczu tego zagrożenia musimy stanowczo i wytrwale przyczyniać się, aby wzrastało życie, życie duchowe.

Wobec powyższego my, Rycerze Niepokalanej, powinniśmy odpowiednio przygotować się do naszej misji. Należy do tego dążyć przez solidną formację, która pozwala nam poznać, wyznawać i głosić wiarę, a także przez wzmocnienie woli i cnót. W obliczu naszych wrogów (świata, demonów, ciała), pozostałości „człowieka starego lub cielesnego”, które niszczą nasze życie wewnętrzne przez pożądlivość ciała, pożądlivość oczu i pychę tego życia (por. 1 J 2, 16-17), nie tylko warto składać ofiarę w postaci umartwień i postu z własnych upodobań, bez popadania w woluntarystyczny pelagianizm, ale odpowiedzieć poprzez pokutę i zadośćuczynienie na tak wielką miłość, którą otrzymaliśmy, a którą niestety czasami odrzucamy. Kochajmy sercem Niepokalanej *niekochaną* miłość Jej Syna! Żywimy przekonanie, że zdrowa asceza, zakorzeniona w wytrwałej modlitwie, której towarzyszy głębokie życie sakramentalne, ze szczególnym uwzględnieniem Sakramentu Pokuty i Eucharystii, upodobni nas do Chrystusa (por. Rz 6, 5). Złożenie ufności w Niepokalanej, a nie w swoich własnych siłach, uczyni nas bardziej przejrzystymi, bardziej uległymi na współdziałanie z łaską dla dobra naszych braci, bliskich i dalekich, oraz tych, którzy uważają się za naszych przeciwników, którzy nie poznawszy miłości Boga odrzucają ją i sprzeciwiają się Kościołowi.

Istotnie, musimy zrobić wszystko, co w naszej mocy, aby otworzyć na oścież drzwi Chrystusowi, o co nawoływał św. Jan Paweł II na początku swojego pontyfikatu. Kto z łatwością otworzy te drzwi, jeśli nie Maryja, gdy przyłgniemy do niej poprzez radykalne życie zawierzeniem? Zjednoczeni z Matką Bożą doświadczymy obecności Oblubieńca, Ducha Świętego, który wyprostuje naszą drogę i napelni nadprzyrodzoną radością, mimo trudności, z którymi przyjdzie nam się zmierzyć, a będzie ich tym więcej, im bardziej stanowcze będzie nasze zaangażowane. A przede wszystkim *nie zapominajmy o miłości...* W jednej ze swoich ostatnich konferencji, na rok przed swoją męczeńską śmiercią, św. Maksymilian napominał swoich braci i nadal nas wszystkich napomina: *«Pamiętajmy, że wszystkie prace, bardzo dobre, bardzo wzniosłe jak prowadzenie szpitali, szkół, misji, a nawet męczeństwo – jakby nie miały w sobie miłości – nie są warte jednego aktu miłości. I ten jeden akt miłości pomaga więcej Kościołowi w uświęceniu dusz, aniżeli wszystkie wspomniane rzeczy razem wzięte»* (25.08.1940).

W związku z niedawną rezygnacją Prezes Międzynarodowej Angeli Morais, której dziękujemy za jej wielkie zaangażowanie w Rycerstwo kolejno na stanowiskach członka Rady Prezydialnej, wiceprezesa i prezesa Międzynarodowego Centrum, pragniemy powiadomić, że zamierzamy zwołać zgromadzenie w celu wyboru nowego Prezesa w zgodności ze Statutami Generalnymi. W związku z tym, gdyby pozwoliły na to okoliczności, zwołanie zgromadzenia mogłoby nastąpić w sierpniu 2021 r., z okazji ewentualnej światowej pielgrzymki Rycerstwa Niepokalanej do Auschwitz na centralne obchody 80-lecia męczeńskiej śmierci św. Maksymiliana.

Z poważaniem, zawsze z Niepokalaną.

Miquel Bordas Prószyński
pełniący obowiązki prezesa Centrum Międzynarodowego
Rycerstwa Niepokalanej

6